

შენ და დემონი

საღამოვ, ვიცი, ბაღში შეხვალ ეკლესიიდან
და გაოცების მწუხარებას მასთან მიიტან.
თითქო ბეჭდებზე დაგეყრება ვარდების ცვარი
და სურნელებით აივსება შენი ლოცვანი
და მხოლოდ ღამით იგრძნობს სული, როგროც სამებას:
ყვავილებს და ცას, საუკუნო გამოსაღმებას,
მოგონებები ელვარებენ ისევ ბეჭდებად,
მოვა დემონი, დაფიქრდება და შეეჭვდება.
და სავანისგან სიზმარივით მიაქვს ღამის ქარს,
მხევალთ გალობა: შეიბრალებთ, იგი წმინდა არს!